

Romance helgolandská

Bouř žene koráb u divokém běhu.
John lampu klamnou k skále přivěsil
a dí: „Bůh žehnej břehu!“

A koráb k světlu žene se a v trysku
se náhle přes úskalí překotil,
a stěžněm vězí v písku.

John zavejsknul si ve syčící pěnu:
„Má dceruška si chystá veselku,
dnes pomohu jí k věnu!“

A člunek jeho jako liška běží
po těžkých vlnách tam, kde zvrhla loď
jak černá rakev leží.

John nenavykl marně tratit času,
svou sekýru hned v koráb zarazil,
v tom z nitra doslech' hlasu.

„„Jen pospěš, pospěš!““ zní to dutě zdůli,
„„a všeho zboží půli dostaneš,
i všeho zlata půli.““

John naslouchá a vytřešťuje zraky –
„Aj pakli jedna půle bude má,
toť bude druhá taky!““

A rychle s člunkem ku břehu uhání.
Po celou noc se k lodi nevrátil,
až teprv po svítání.

Až po svítání, v bílé ranní době
zas sekýru svou v koráb zaráží,
a uvnitř již jak v hrobě.

Již voda otvorem si cestu klestí,
teď vyhoupla si první mrtvolu,
John rychle po ní pěstí.

Tvář mrtvou k sobě obrátil: „Eh kletě!
je po svatbě – já tady za vlasy
mrtvého držím zetě!“

Ballada česká

Žil jednou v Čechách smavý rek,
Vám známý rytíř Paleček;
on samý šprým a nápad byl,
rád dobře jed' a dobře pil,
a lidem dobře činil.

Rád jed' a pil, jak povídám,
však ještě něco dodat mám:
on též rád bloudil po Čechách –
a pak byl vždy jak v mátohách
a nevěděl, kde stojí.

„Nu, nu“ – kdys zazněl náhle hlas –
„pan rytíř je už ve snách zas?“
a Paleček jak přimražen!
Aj před ním kolo bujných žen,
a v prostřed Vesna sama.

„Jen neboj se, Ty's celý muž,
Ty se mi ze všech líbíš – nuž
mé slovo k smělosti Tě zve,
rci jakékoli přání své –
však vtipně jen a hbitě!“

Již rytíř bez všech rozpaků
si hodil hlavou: „Tedy řku
a prosím: až bych jednou zdech',
mne výročně vždy ožít nech,
na osm dní – to s jara!

Když svět zas jednou krásným je,
když zem se celá rozsměje,
pak, Vesno, milostiva buď,
na osm dní mne jenom vzbud'!“
A Vesna kývla: „Staň se!“

Od časů těch, děj se co děj,
fialek vůní budí jej,
slavíkův ven jej volá hlas,
pan rytíř vstává bujný zas
a rozkročí se krajem.

Kraj český, jindy smuten, tich,

je pojednou pak samý smích,
a celý ten náš český svět
je samý zpěv a samý květ –
však krátce jen, ach krátce!

Vždyť umluvil si rek náš s ní
jen blažených vždy osm dní!
Pak vrací se zas v dumnou říš,
a Vesna dá mu medu čiš –
on opiv se zas usne.

Ballada dětská

Matka zdřímla na úsvitě.
Dítě vyjeveně hledí –
v nožičkách mu Smrtka sedí.
Malá Smrtka, sama dítě,
na hlavičce věnec bílý,
ve košilce drobné tílko,
v ručkách drží hravé síť
jako k honbě na motýly.
A ty ruce jako hůlky
žluté jako z vosku čílko,
místo oček modré důlky.

»Pojď děťátko, pojď holátko,
na chvílečku, jen na krátko!
Zahrajem si na Hélice
andělíčků při muzice,
budem bílé holubice.«

»»Matička mi nedovolí
a mě tělíčko tak bolí!««

»Pojď děťátko, holoubátko!
Přišla jsem ti ku pomoci,
nemoc nemá více moci,
venku v andělíčků kůru
poletíš až k nebi vzhůru.«

»»Matička mi jíti nedá,
myslím, že již hlavu zvedá!««
»Pojď děťátko, pojď, babátko!
Posílá mne Jezulátko,

posílá mne kněžna nebe,
abych přivedla Jim tebe,
posílá mne tvoje svatá:
Ať již jde, má dcerka zlatá!«

»»Pojďme, pojďme, ale zticha,
matinka se jinak zbudí!
Něco těžkého ji truí,
i když dřímá, těžce vzdychá,
srdce bolestně jí skáče,
a když vzhledne, ihned pláče.«